

Introductieboekje voor de Buckfastbij en de BBV
(Buckfast Belangen Verenigd)

Buckfast Belangen Verenigd

Inhoud

De Buckfastbij.....	5
Introductie.....	5
Het ontstaan van de Buckfastbij	5
De zoektocht naar begerenswaardige eigenschappen	10
De Buckfastbij van nu	16
De Nederlandse bevruchtingstations.....	17
Bevruchtingstation Ameland.....	18
Bevruchtingstation de Marne.....	19
Het bevruchtingstation Flevo	20
Bevruchtingstation Marken.....	21
Buckfast Belangen Verenigd (de BBV).....	23
Het dagelijks bestuur.....	24
De Regio's van de BBV	25

Bestuur regio Noord	26
Bestuur Regio Oost.....	26
Bestuur Regio Vlaanderen.....	26
Bestuur Regio West	27
Bestuur Regio Zuid	27

De Buckfastbij

Introductie

De vereniging Buckfast Belangen Verenigd (BBV) heeft tot doel het in stand houden en verspreiden van de Buckfastbij. De vereniging richt zich op de Nederlandstalige imkers in Nederland en Vlaanderen, die Buckfastbijen houden en/of telen.

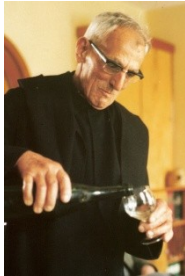
Het ontstaan van de Buckfastbij

Wereldwijd bestaan er 9 bijensoorten, waarvan de Reuzenbij de *Apis dorsata* wel de meest aansprekende is. In Noordwest-Europa, Midden Azië en Afrika leeft van oudsher één bijensoort de *Apis mellifera*. Deze bijensoort kent 28 ondersoorten, die met name door geografische en klimatologische verschillen, hun eigen geboortestreek en leefklimaat kennen. In een heel groot deel van Noordwest-Europa leefde de *Apis mellifera mellifera*, ook wel de zwarte bij genaamd.

Tegenwoordig is deze bij de 'Lakenvelder' onder de koeien. Andere ondersoorten van de *Apis mellifera* zijn bijvoorbeeld de Ligurische bij in Italië en de Iberische bij van het schiereiland Spanje en Portugal.

De zwarte bij komt tegenwoordig nog veel voor in de Scandinavische landen, Ierland en gebieden van België en Frankrijk. De Europese landen, zoals Engeland, Frankrijk, Duitsland en Nederland kenden in het begin van de 20^e eeuw weer hun eigen subondersoorten, die hier lokaal ook wel de zwarte heidebij werd genoemd.

Ook in Nederland is op Texel heden ten dage nog een tamelijk zuivere populatie van de zwarte bij aanwezig. Gezien de ligging en een invoerverbod heeft de zwarte bij zich hier kunnen handhaven.

De Buckfastbij is ontwikkeld door Broeder Adam (1898 – 1996) op Buckfast Abbey te Devon in Engeland. Broeder Adam, wiens familienaam Karl Kehrlé was en die geboren is te Mittelbiberach in Duitsland, kwam op 11-jarige leeftijd in maart 1910 door toedoen van zijn moeder terecht in het klooster.

Als jongeling moest hij meehelpen in de monnikengemeenschap om het vervallen klooster te herstellen. Echter zijn fysieke condities waren gezien zijn jonge leeftijd niet van dien aard dat hij het harde buitenleven lang kon volhouden. Hij werd in 1915 aangesteld tot hulp van de Abdij-imker Columban, die zo'n 30 tot 40 bijenvolken onderhield in de kloostertuin. De bijenvolken leverden in die tijd de was voor de kaarsen, de honing voor het broodbeleg en indirect het kloosterbier en de mede voor bij de maaltijden. Alhoewel dat laatste wellicht een te romantisch beeld geeft van de werkelijkheid.

Broeder Adam ontwikkelde zich al snel als autodidact. Hij bestudeerde vooral de geneticaboeken van Armbruster en de wetten van Mendel en kwam er snel achter dat de genetica bij bijen een vak apart is door de meervoudige aanparing van de koningin door vele darren. Hierdoor hebben de werksters (de dochters van de koningin) in een bijenvolk meerdere vaders. De bijengemeenschap bestaat dus uit meerdere zuster groepen.

Waarschijnlijk aangestoken door hetgeen hij in zijn studieboeken las, heeft hij bijenvolken en koninginnen uit Italië naar het klooster gehaald. De reden voor de keuze van deze Italiaanse bij, die we tegenwoordig kennen als de Ligusticabij, was waarschijnlijk het zachtaardige karakter en de voorspoedige voorjaarsontwikkeling. De zwarte bij kende een langzame voorjaarsontwikkeling, omdat deze bij zich aangepast had aan de lokale ontwikkeling van de natuur, die pas laat op gang kwam. De belangrijkste dracht in de Dartmoor streek bestond uit heidevelden, die pas in augustus in bloei kwamen.

Door de geïsoleerde ligging van Buckfast Abbey in het Dartmoorgebied van Zuidwest Engeland was broeder Adam in staat, zonder invloeden van buitenaf, kruisingen uit te voeren tussen de Engelse variant van de zwarte bij en de Italiaanse Ligusticabij, een andere ondersoort van de *Apis mellifera mellifera* (de zwarte bij). Deze leerbruine bij is de basis van de Buckfastbij.

De ontwikkeling van de Buckfastbij kwam in de jaren vanaf 1910 tot ontwikkeling door een epidemische ineenstorting van de Engelse zwarte bij als gevolg van de tracheeënmyt. De *Acarapis woodi* myt

nestelt zich in de luchtopeningen (tracheeën) van de jonge honingbijen. Mogelijk heeft ook deze mijt net als de varroamijt een voorkeur voor darren, zodat de verspreiding snel kan verlopen.

De mijten leven als bloedzuigers op de bij en vermenigvuldigen zich razendsnel, doordat ze per dag wel 7 eitjes kunnen leggen. De bijenvolken gaan na een paar jaar ten gronde met dezelfde verlamningsverschijnselen als bij onze bijen ten gevolge van de varroamijt. Deze ziekte wordt ook wel Acarapiose genoemd.

De Engelse zwarte bij was buitengewoon gevoelig voor de tracheeënmijt en hele bijenstanden werden weggevaagd. Slechts een klein deel van de volken bleef gespaard en in grote gebieden van Engeland werd de bijenpopulatie gedecimeerd. Iets wat we ook zien, als we de varroamijt niet bestrijden en zijn natuurlijke gang laten gaan.

Ook Buckfast Abbey werd in 1915 en 1916 getroffen door de Acarapiose, slechts 16 van de 46 volken bleven in leven. Als grote verrassing bleken de nog levende volken moeren te hebben, die voortgekomen zijn uit kruisingen tussen de darren van de zwarte bij (*Apis mellifera mellifera*) en leerbruine *Ligustica* koninginnen.

Op 1 september 1919 krijgt Broeder Adam de volledige verantwoordelijkheid over de imkerij. In 1920 voert hij zijn eerste experimentele kruisingen uit met de Cyprische bij, eveneens een ondersoort van de *Apis mellifera*. Deze aanparing wordt niet voortgezet. Om de selectie en teelt volledig gecontroleerd te laten verlopen werd door Broeder Adam in 1925 het eerste geïsoleerde bevruchtingstation in Sherberton Dartmoor ingericht. Dit station biedt plaats voor 520 bevruchtungskastjes en is tot het midden van de jaren 90 in de vorige eeuw in gebruik gebleven als landbevruchtingstation. Naast het positieve effect van

de kruising tussen de Zwarte en de Italiaanse bij, namelijk resistente tegen de tracheeënmijs, bleek deze hybride een bij te zijn die zachtaardiger en rustiger was dan de oorspronkelijk zwarte bij en bovendien een hogere honingopbrengst gaf.

Gestimuleerd door dit resultaat stelde Broeder Adam zich tot doel een honingbij te telen, die met minimale inspanning en bemoeienis door de imker een maximale opbrengst zou geven. De grondlegger van de Buckfastbij was op zoek naar een onderhoudsvriendelijke bij met het hoogste rendement. Op zich bijzonder dat een geestelijke de schepping een beetje naar zijn hand probeert te zetten, echter met de meest goede bedoelingen in het achterhoofd.

Om zijn doel “met een minimale inspanning een maximale resultaat met imkeren bereiken” te realiseren, koos Broeder Adam voor een enigszins aangepaste Dadantkast. Hij koos voor een vierkante 12-ramige Dadantkast (model Modified ook US genaamd). Hiermee kon hij zijn volken met de vruchtbare Buckfast koninginnen optimaal laten ontwikkelen. Een goede koningin in een te kleine kast zal nooit tot dezelfde prestaties kunnen komen als in een Dadantkast. In de bevruchtingkastjes gebruikte hij halve Dadantramen.

De zoektocht naar begerenswaardige eigenschappen

Aangemoedigd door de gunstige resultaten van de *Ligustica/Mellifera* kruising was Broeder Adam nieuwsgierig geworden naar de kwaliteiten van de andere ondersoorten, die met name rondom de Middellandse Zee leefden. Hij maakte zijn levenswerk van het onderzoek naar een betere honingbij.

Broeder Adam was een gedreven en een ambitieus imker. Zijn leergierigheid en interesse om kennis te maken met andere imkers en andere bijenrassen bracht hem naar verre oorden. Zijn verste reis ondernam hij samen met de Duitse beroepsimker Frans Fehrenbach en de Nederlander Michael van der Zee naar de zachtaardige Afrikaanse bergbij de *Apis mellifera monticola* uit Kenia/Tanzania (Kilimandjaro).

Hij was altijd op zoek naar begerenswaardige eigenschappen om deze vervolgens toe te voegen aan zijn oorspronkelijke Buckfastbij.

Primair richtte hij zich op de volgende eigenschappen:

- ✓ zachtaardigheid
- ✓ géén of geringe zwerm drift
- ✓ ziektebestendigheid
- ✓ haaldrift
- ✓ zuinig in voergebruik
- ✓ rustige raatzit.

Biometrische eigenschappen waren van ondergeschikt belang, het ging hem met name om de kwaliteit en het gedrag van de bij en niet om zijn kleur of grootte.

Door combinatieteelten uit te voeren en strenge selecties toe te passen op grote aantallen proefkruisingen werkte hij aan het verbeteren van de eigenschappen en het erfelijk vastleggen van deze eigenschappen in de Buckfastbij. Het inbrengen en erfelijk verankeren van bepaalde eigenschappen van een andere ondersoort in de Buckfaststam kostte hem iedere keer weer tenminste zeven jaar teeltwerk.

Enige jaren na de totstandkoming van zijn landbevruchtingstation voert hij in 1930 de eerste kruisingen en combinatieteelten uit met de Franse zwarte bij (*Apis mellifera mellifera*). De koninginnen waren afkomstig uit de streek ten zuidwesten van Parijs. In 1940 voegt Broeder Adam het resultaat hiervan vanwege de uitmuntende kwaliteiten toe aan zijn Buckfast stam.

Ook de technologische ontwikkelingen staan niet stil. In 1948 doet de kunstmatige inseminatie zijn intrede op Buckfast Abbey. Dr. Mackenson, de uitvinder van het KI-apparaat voor bijen, ondersteunt

hem daarbij. Deze techniek geeft de raszuivere teelt een enorme boost. Grootschalige teelt van darrenvolken voor de bevruchtungsstations kan voor bepaalde experimenten achterwege blijven. In 1950 begint hij zijn Europese zoektocht naar relevante eigenschappen in Midden-Europa, te weten Frankrijk, Zwitserland, Oostenrijk, Italië (Sicilië) en Duitsland.

In 1952 vervolgt hij zijn zoektocht door te reizen naar Noord-Afrika, het Midden-Oosten en Zuidoost-Europa. Hij bezoekt achtereenvolgens Algerije, Israël, Jordanië, Syrië, Libanon, Cyprus, Griekenland, Kreta, Joegoslavië en de Ligurische Alpen in Italië. Naar aanleiding van zijn bezoeken voert hij experimentele kruisingen uit de *Apis mellifera cecropia*. De Griekse bij, die met name in het zuiden van Griekenland voorkomt.

De Griekse bij wordt gekenmerkt door een snelle voorjaarsontwikkeling en een zeer vruchtbare moeder, die hierdoor grote volken weet op te bouwen met in warme klimaatzones een hoge honingopbrengsten. De winterhardheid is echter slecht tot matig.

In 1954 bezoekt hij Turkije en de Egeïsche eilanden. In 1956 volgt het toenmalige Joegoslavië.

In 1959 kan hij het resultaat van de kruisingen met de Griekse *Apis mellifera cecropia*, die met name uitblinkt in zachtaardigheid en daarnaast zwermtrager is, toevoegen aan zijn Buckfast stam.

Naar aanleiding van zijn bezoek aan Turkije voert hij in 1960 kruisingsexperimenten uit met de *Apis mellifera anatolica*, een bijenras afkomstig uit het centrale deel van Turkije. Later uitgevoerd DNA onderzoek wijst uit dat deze bij veel gelijkenis vertoont met de huidige Carnica bij.

In 1962 bezoekt Broeder Adam Marokko, Turkije, Griekenland, Joegoslavië, Egypte en Libië. In 1967 wordt de teelt met de Anatolische bij afgerond en wordt deze bij toegevoegd aan zijn Buckfast stam. Deze bij brengt zuinigheid met voedselvoorraden en een verhoogde ziekteresistentie in de Buckfast stam.

In 1976 voegt hij de eigenschappen van de Egyptische bij, de *A.M.fasciata*, toe aan de Buckfast stam. Men name de rustige raatzit en het achterwege blijven van warbouw spreken Broeder Adam aan.

In 1982 voert hij experimentele kruisingen uit met bijen van het Griekse schiereiland Athos. Deze lijnen zijn nog steeds aanwezig in onze Buckfastbijen. In 1987 werden de eigenschappen, die met name leiden tot sterke, vitale volken en hoge honingopbrengsten, toegevoegd aan de Buckfaststam.

In 1988 bezoekt Broeder Adam samen met Frans Fehrenbach en de Nederlander Michael van der Zee het Moticola gebergte. Wederom neemt hij moeren mee van de zachtaardige *Apis mellifera monticola* en voert hiermee kruisingen uit.

De onderstaande You Tube video's geven een mooi beeld van het werk en het leven van Broeder Adam. Bekijk de video's via je smartphone of Ipad, links beginnen met deel 1.

Vanwege zijn geweldige prestaties ontvangt hij als eenvoudige monnik en imker in 1973 uit handen van koningin Elisabeth de Orde van het Britse Rijk. Op 13 mei 1974 wordt hem in Duitsland het 'Bundesverdienstkreuz' verleend. Op 2 oktober 1987 wordt hij benoemd tot Honorair Doctor aan de Landbouw Faculteit van de Zweedse Universiteit van Landbouw wetenschappen. In 1989 wordt hem het ere lectoraat van de Universiteit van Exeter verleend.

Na 70 jaar imkeren, telen, kruisen en selecteren vond hij zelf dat z'n doel nog niet was bereikt. Zijn leven was één avontuurlijke zoektocht naar zijn ideale bij. Een zachtaardige bij, die met minimale menselijke interventie in staat is een maximale opbrengst te verzamelen.

Op 2 februari 1992, op de leeftijd van 93, neemt hij zijn ontslag als imker van Buckfast Abbey en verblijft hij enige maanden bij zijn nicht Maria Kehrle in zijn geboorteplaats Mittelbiberach

in Duitsland.

Vanaf 1993 leeft hij een teruggetrokken bestaan in Buckfast Abbey, hij is dan de oudste monnik van de Engelse Benedictijner Congregatie. In 1995, op de leeftijd van 97 jaar, neemt hij zijn intrek in een verzorgingshuis.

Op 1 september 1996 overlijdt Broeder Adam op de respectabele leeftijd van 98 jaar. Met de Buckfastbij blijft hij met al zijn verdiensten in de harten van de Buckfast imkers bestaan.

De Buckfastbij van nu

Momenteel wordt de Buckfastbij door duizenden imkers over de hele wereld gebruikt. De gebruikte lijnen vormen een dynamisch geheel en zijn geselecteerd volgens de gestandaardiseerde en gewenste Buckfast kwaliteitseisen. Deze eisen zijn gebaseerd op gedrag en prestaties en niet zozeer op uiterlijke en biometrische eigenschappen, zoals meer gebruikelijk is bij telers van andere bijenrassen.

Het resultaat is een vitale en rustige bij met als belangrijkste eigenschappen: zachtaardigheid, vitaliteit, productiviteit, zwermtraagheid, haaldrift en zuinigheid met voorraden. Daarnaast bezit de Buckfastbij nog een paar minder belangrijke eigenschappen, zoals geringe propolisering en achterwege blijven van zijdelingse raatbouw (bruggetjes).

De teelt en vermeerdering wordt vooral bewerkstelligd via kunstmatige inseminatie en door gebruik te maken van land-, eilandbevruchting- en teeltstations. In Europa zijn honderden telers actief het oorspronkelijke materiaal in stand te houden en te vernieuwen. De stamboeken van dit materiaal zijn op eenvoudige wijze voor alle Europese telers, vermeerderders en imkers inzichtelijk via de website van Jean-Marie van Dijke. De website vind je via: perso.fundp.ac.be/~jvandyck/homage/elver

De Buckfastimkers in Europa zijn verenigd in de Gemeinschaft der europäischen Buckfastimker. Hun website kun je vinden via: www.gdeb.eu.

De Nederlandse bevruchtingstations

Nederland kent een viertal bevruchtingstations, bestaande uit twee landbevruchtingstations de Marne en Flevo en twee eilandbevruchtingstations Ameland en Marken. Daarnaast zijn er nog imkers, die zich bezig houden met kunstmatige inseminatie. Er zijn ook imkers, die zich met name richten op de vermeerdering van moeren. Deze vermeerderders maken ook gebruik van de bevruchtingstations of KI en bieden met name dochters van raszuivere moeren aan. Deze zogenaamde F1-moeren zijn uitermate geschikt voor de productievolk van de hobbyimkers.

Over de bevruchtingstations is in de volgende paragrafen enige beknopte informatie te vinden, die direct één op één is overgenomen van de websites van de stations. Raadpleeg voor de meest actuele informatie altijd de betreffende website, die je via het scannen van de QR-code kunt vinden.

De stations Flevo en Ameland bieden respectievelijk drie en vier bevruchtingsronden aan. Marken kent één bevruchtingsronde voor hobbyimkers en de Marne laat in overleg wekelijks bevruchtingsvolkjes toe.

Bevruchtingstation Ameland

Ameland is sinds 1988 geaccrediteerd als eilandbevruchtingsstation, het enige echte eiland in Nederland voor zuivere bevruchting van de Buckfastbij. De Stichting Ameland heeft als doelstelling de kennis van de imkers te vergroten. Doelen zijn onder meer om het bevruchting- en teeltstation op Ameland in stand te houden. Daarnaast wil de Stichting de

koninginnenteelt bevorderen. De Stichting werkt met een twintigtal vrijwilligers. In 2017 start de Stichting weer met de verkoop van koninginnen met een uitgebreide pedigree (vermeld op de site van Jean-Marie van Dijck). De bevordering van de koninginnenteelt wil de Stichting bereiken door diverse voorlichtingsprogramma's en cursussen te organiseren voor imkers in Nederland. Deze zullen gericht zijn op o.a. de koninginnenteelt en het laten bevruchten van zelf geteelde koninginnen. De voorlichting kan eventueel ook in de vorm van workshops.

Via DVD's laten ze imkers kennis maken met de uitvoering van de koninginnenteelt en het gereed maken van de bevruchtingskastjes. De Stichting draagt ieder jaar zorg voor aanwezigheid van voldoende darrenvolken voor het bevruchtingsstation Ameland. Ook zal de stichting zorgen voor goed Buckfast-materiaal om koninginnen voor de darrenvolken te telen. De Stichting is bereid om medewerking te verlenen aan speciale onderzoeken op het gebied van de koninginnenteelt.

Info Ameland: <http://www.buckfastbevruchtingsstation.nl/>

Bevruchtingstation de Marne

Het teelt- en bevruchtingstation wordt beheerd door L.Hamming en B.Talens, zij hebben elk meer dan 30 jaar ervaring met het houden van bijen.

Tevens hebben zij in 2010 de opleiding A en 2011 de opleiding B tot bijenteeltleraar met goed resultaat afgerond en zijn intensief bezig met het geven van beginners- en gevorderden cursussen.

Zij houden zich al een aantal jaren bezig met de Koninginneteelt en proberen door goede teeltkeuze te beschikken over bijenvolken die goed behandelbaar zijn en tevens een goede productie van honing geven.

Zij hebben ons dan ook als teelt doel gesteld om Buckfast-materiaal te ontwikkelen, dat veel imkers zal aanspreken zodat ze op een plezierige manier daarmee kunnen imkeren.

Info: Teeltstation / bevruchtigingsstation "De Marne": www.Teeltstationmarne.nl

Het bevruchtingstation Flevo

Het bevruchtingsstation Flevo ligt centraal in de Flevopolder in een praktisch bijenvrij gebied. Er worden elk jaar darrenvolken opgesteld met de bekende Buckfast eigenschappen. Enkele imkers in de directe omgeving worden elk jaar voorzien van zuster koninginnen van de darrenlijn van dat jaar.

De darrenvolken worden elk voorjaar zo snel mogelijk op sterkte gebrachte zodanig dat zij veel darrenbroed aanzetten en de darren goed verzorgen. Elk darrenvolk bevat zeker zes maal zoveel darren als een gewoon volk in het teeltseizoen. Hierdoor ontstaat er in dit gebied een heel hoge darrendruk. In 2015 is de teeltgroep in samenwerking met Arista Bee Research gestart met de teelt van varroa resistente Buckfastbijen d.m.v. VSH. Doel is deze eigenschap in de toekomst te kunnen vastleggen in de Buckfastbij.

Info bevruchtingsstation Flevo: <http://buckfastflevo.nl>

Bevruchtingstation Marken

Stichting Buckfast Marken vertegenwoordigt een club van imkers die al geruime tijd een bijzondere bijensoort telen, namelijk de Buckfastbij. Om de zuiverheid van deze soort te behouden en zo mogelijk de eigenschappen te verbeteren, wordt gebruik gemaakt van een bevruchtingsstation.

Al sinds begin jaren negentig is er een bevruchtingsstation voor Buckfastbijen op Marken. Het station voor de bevruchting van Buckfast koninginnen wordt momenteel beheerd door Stichting Buckfast Marken. Via de APV is geregeld dat het houden van bijenvolken op Marken alleen is voorbehouden aan Stichting Buckfast Marken.

Marken is naast de Waddeneilanden een van de weinige plekken in Nederland waar raszuivere aanparingen tot stand kunnen komen doordat het volledig omgeven is door water. Het station is gelegen aan de landtong naar vuurtoren "Het Paard van Marken". De ligging, de inrichting van het bevruchtingsstation en niet in de laatste plaats de toewijding van de vele vrijwilligers van de stichting, maakt dat dit niet alleen een uniek, maar inmiddels ook een gerenommeerd Buckfast bevruchtingsstation is.

Enkele eigenschappen van de door Marken geteelde Buckfast koninginnen zijn op de eerste plaats de extreme zachtaardigheid. Daarnaast zwermen zij niet. Het zijn over het algemeen goede overwinteraars, gezond en wat voor veel imkers belangrijk is, zij kunnen ontzettend veel honing halen. Vanwege o.a. deze eigenschappen is het een uitstekende bij om in verstedelijkte gebieden te houden omdat zij een minimum aan overlast bezorgen voor omwonenden. Een op en top Urban bee!

Info bevruchtingstation Marken: <http://www.buckfast.nl/>

Buckfast Belangen Verenigd (de BBV)

De BBV is niet voor niks een vereniging! Het bestuur probeert samen met de leden op te trekken en ervoor te zorgen dat de vereniging van alle leden is. Omdat landelijke ledenvergaderingen niet voor iedereen makkelijk bereikbaar zijn, werken we dan ook met regio's.

De BBV wil een vereniging zijn die staat voor zijn leden, maar ook wordt vorm gegeven door een actieve betrokkenheid van zijn leden.

De BBV is opgericht op 11 oktober 1989 en is ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel te Groningen en geregistreerd onder nummer 40025926.

Momenteel tellen we ruim 400 leden. Een vereniging die gezond is en veel kennis in huis heeft. We ervaren dat iedereen zich er snel thuis voelt.

Als vereniging hebben we de volgende doelstelling: De vereniging heeft ten doel het in stand houden en verspreiden van de “Buckfastbij”. We doen dat middels de drie pijlers: Communicatie, scholing en bijeenkomsten.

Deze drie pijlers hebben we in zeven punten uitgewerkt:

1. Actieve ondersteuning van de teelt door het gericht en projectmatig steunen van telers, teeltgroepen en bevruchtungsstations
2. Uitgeven van een BBV-Bulletin
3. Ontwikkelen van les- en voorlichtingsmateriaal, speciaal gericht op de Buckfast teelt
4. Ondersteuning en implementatie van de nieuwste methoden op het gebied genetica en computeranalyse om de selectie te ondersteunen
5. Onderhouden van contacten met binnen- en buitenlandse telers en wetenschappers, die zich bezig houden met de toekomst van de Buckfastbij
6. Een gebruikersvriendelijk website, die tevens dienst als kennisportaal voor de Buckfast teelt.
7. Ledenwerving door gecoördineerde acties en PR-activiteiten

Het dagelijks bestuur

Het dagelijks bestuur van de BBV bestaat uit:

Voorzitter Robert Schuurmans

voorzitterbbv@gmail.com

Secretaris Ronald de Moor

bbvnedsecretaris@gmail.com

Penningmeester Rob le Mair

bbvpenningmeester@gmail.com

Ledenadministratie Frans Wanrooij

bbvnedledenadmie@gmail.com

Aspirant bestuurslid Bert Berghoef

Het dagelijks bestuur houdt zich bezig met het reilen en zeilen van de vereniging. Zij werken met een jaarplan en leggen verantwoording hierover af aan de algemene ledenvergadering.

De BBV wordt waar nodig geadviseerd door: Prof. Job van Praagh.

De Regio's van de BBV

Binnen onze vereniging werken we met 5 regio's; Noord, Oost, West, Zuid en Vlaanderen.

Deze regio's hebben allemaal een zelfstandig bestuur, die jaarlijks een deel van de contributie van de landelijke BBV ontvangt. Samen met de leden in de regio maken zij afspraken welke activiteiten georganiseerd worden en welke budgetten daarbij horen.

De regio's organiseren onder andere voor haar leden:

- ✓ een overlarfmiddag met jaarlijks wisselend Buckfast materiaal
- ✓ een voordracht door een gerenommeerd teler of BBV-lid
- ✓ collectief vervoer naar een bevruchtingseiland
- ✓ voorlichting, educatie of workshops op het gebied van teelt en vermeerdering.

Bestuur regio Noord

Voorzitter	Lucas Hamming (lukas@hetnet.nl)
Secretaris	Lucas Hamming
Penningmeester	C.W.P.A. Leber
Bestuurslid	H.Tolhuis
Bestuurslid	S. v.Esch
Algemeen lid	E. van Ginkel

Bestuur Regio Oost

Voorzitter	Ben Som de Cerff (ben.somdecerff@telfort.nl)
Secretaris	Lotty van den Bosch
Penningmeester	L.G.Scheffer
Bestuurslid	D. Aalvanger
Bestuurslid	R. van de Worp

Bestuur Regio Vlaanderen

Voorzitter	Achiel Dhooge (achiel.dhooge@skynet.be)
Onder-Voorzitter	Jan de Ridder
Secretaris	Florent van Broek

Penningmeester	Florent van Broek
Bestuurslid	Ludo Moens
Bestuurslid	Geert van der Eeckt

Bestuur Regio West

Voorzitter	R. de Moor (bbvnedsecretaris@gmail.com)
Secretaris	vacature
Penningmeester	D. de Graaf
Bestuurslid	D.E. van Randen
Bestuurslid	G. Verhoeven

Bestuur Regio Zuid

Voorzitter	M.Mesu (info@imkerswinkeldelinde.nl)
Secretaris	W.van Sprundel
Penningmeester	K. van de Laar
Bestuurslid	P. Verkooijen
Bestuurslid	H.W. Claessen

Dit introductieboekje bevat informatie over het ontstaan van de Buckfastbij. Daarnaast kun je hierin informatie vinden over de Nederlandse teelt- en bevruchtungsstations en de Buckfast Belangen Vereniging.

De teksten in dit boekje zijn onderdeel van het Imkerboek “Een jaarrond praktisch imkeren in Dadant-, TBH- en spaarkast, een beleving” van de schrijver van het NBV-BIJENBLOG, hobbyimker, bijen-, en koninginnenteeltleraar Ben Som de Cerff